

Från en jobbare

Jag har funderat många gånger på hur konstiga vi människor är mot varandra. Både inom och utom arbetet. Vad jag nu mest tänker på, är förhållandet på arbetsplatsen. Man brukar ju utgå ifrån att den som är ledare skall uppträda på ett sådant sätt, att han även är med och skapar trevnad på arbetsplatsen och sin omgivning.

Här på Kinnasand har sedan många år tillbaka varit ett mycket gott förhållande mellan arbetare och ledning. Det verkar nu som om detta förhållande är på väg att försvinna, eftersom de gamla slutar sina jobb, både bland jobbarna och inte minst från ledningen. Kontakten mellan arbetaren och ledningen finns numera inte mer än som ett löst prat. Kinnasandsandan är snart ett minne blott. Vad detta beror på kanske inte är så svårt att finna roten till. Om man bara tar en sådan sak, som att det aldrig händer nu för tiden att någon bland de ledande tjänstemännen kan stanna upp

någon gång och ägna någon minut till att prata rent personligt och inte bara stanna när det handlar om arbetet. Ett litet samtal kan betyda så mycket för oss alla. Vi skapar mer gemenskap på detta vis.

Just gemenskap tror jag att vi behöver ännu mer i den tid vi lever i nu. Man kan prata om allting som händer runt omkring oss även om arbetet. Det kan finnas mycket som man går och tänker på men som aldrig blir sagt. Om man hade pratat om det, kanske det löst många problem som finns för oss alla.

Mina tankar kan bli till nytta även för andra. Jag tror och vet att om förhållandet är bra hela vägen då stiger även arbetslusten och därmed produktionen. Något som alltid kommer fram är att vi måste öka produktionen för att vi skall kunna överleva. Det blir bra om vi är mer tillmötesgående från alla håll. Det bör ni tänka på.

Jag har för egen del haft en del stora problem att brottas med, som ni kanske alla vet, men nu har jag undanfört undan blivit bättre både fysiskt och på annat sätt. Ingen skall tro att jag själv ville vara i detta hemska elände, som jag hamnade i, men man är sjuk när man blir sådan. Jag är mycket glad att jag har så fina kamrater runt mig. Fina kamrater är ett gott stöd. Finns det någon här på fabriken som har samma problem med alkoholen som jag har haft så låt höra av Dig, jag ställer upp vid alla tillfällen. Tillsammans kan vi lära mycket. Jag är själv med i Sällskapet Länkarna i Borås, där jag har blivit hjälpt. Alla är där lika, vi har samma problem, därför löser vi våra problem ihop. Kan vi här på Kinnasand jobba på samma vis så vi löser våra uppgifter och problem ihop och är som kamrater med varandra då finns det stora möjligheter att vi går mot en bra framtid här på Kinnasand en stor önskan från mig.

Gunnar "Beddy"

Facket informerar

SIF-klubben

SIF-klubben vid företaget hade årsmöte den 1 mars och därifrån kan rapporteras följande.

Hela styrelsen fick förnyat förtroende. Detta innebär att Åke Jeansson kvarstår som ordförande.

Efter yrkande om fler medlemsmöten per år, beslöts att regelbundna möten skall hållas en gång varannan månad och att vävstugan alltid skulle användas som möteslokal.

Beslöts också att öppna konto hos SE-banken i Kinna. Föreslogs att varje medlem skulle avsätta en krona per månad till en gemensam kassa. Beslut i detta ärende på allmänt medlemsmöte den 20 mars.

Medlemmarna uppmanades att läsa anslagstavlan! Pentryt, där allt rörande SIF-klubben anslås, exempelvis protokoll, dagordningar, etc.

Till årsmötet hade kommit 11 medlemmar, vilket innebär ca 50 %-ig anslutning. Denna höga siffra visar att det fackliga intresset hos tjänstemännen har börjat vakna.

Mötet avslutades med att Åke Jeansson visade "bildspelet om Kinnasand".

Styrelsen

Behöver vi två fackklubbar på Kinnasand?

Varför skall arbetare inom samma företag och arbetsplats konkurrera med varandra om medlemmar till fackklubbarna? Jag finner ingen logik i varför det skall vara så. Ingen arbetsplats är väl förmer än den andra.

Vi har människor som arbetar under samma tak men hanterar olika varor, och därför tillhör olika fackklubbar, men samma förbund. Är det här som det gamla talesättet att alla tänker på sig men ingen tänker på mig? Vi kan inte hålla på och splittra arbetsplatserna i olika fackklubbar för då inträffar det, att chauffören vill vara med i transport och verkstadspersonal vill tillhöra metall osv. Vi måste tänka på att enighet ger styrka. Och det gäller framför allt på arbetsplatserna.

Som läget är idag så måste respektive klubb först fråga sina medlemmar innan några beslut fattas eller några avtal skrivs under. Likaså måste klubbarna fråga varandra, för att få veta den andra klubbens inställning.

Detta är ett mycket tungrovt system, dessvärre har väl inte samarbetet varit vad det borde vara, mellan två fackklubbar inom samma företag. Om detta beror på slöhet eller "att jag

klarar mig självmentalitet" från någons sida det vet jag ej. Men en sak är säker, att någonting måste göras för att ändra på detta förhållande.

Jag tror personligen att en sammanslagning av klubbarna är det bästa. Det skulle lösa många problem som vi idag kanske har var och en på sitt håll. Visserligen är det lättare med sammanhållningen i en liten klubb men en större klubb har bättre möjligheter att arbeta fackligt. Jag vill med dessa rader försöka att ge alla arbetare en liten tankeställning, om den fackliga situationen som råder.

Detta är alltså mina personliga funderingar och åsikter och jag vill gärna skapa en debatt i den här frågan i Kinnasandsbladet.

Lars Ekholm

